

lisok hálás elégedettséggel nyugtázták a bíróság példásan szigorú ítéleteit. Feketehalmy-Czeydnert 15 évi, Grassyt 14 évi, Deákat 13 évi és Zöldit 11 évi börtönbüntetésre ítélték. Négy további magas rangú tiszt egyenként 10 évet kapott, és megbüntettek jó néhány kisebb bűnöst is.⁸⁸

A magyar katonai büntető törvénykönyv értelmében a vádlottak szabadlábbon védekezhettek. Ezt kihasználva a négy fővádlott kiszökött az országból, Bécsbe menekült, ahol a Gestapo vendégszeretetét élvezte. A menekülést Albrecht főherceg segítette elő, aki korábban igényt formált a magyar trónra, és Heinrich Himmler bizalmi emberei közé tartozott. Albrecht fenntartás nélküli támogatója volt a magyarországi szélsőjobboldali politikai mozgalmaknak, az Ébredő Magyarok Egyesületének és a Magyar Országos Véderő Egyesületnek.⁸⁹

A tisztek szökése és az ősi katonai becsületkódex megszegése a szélsőjobboldal kivételével mindenkit mélyen felháborított. A kormányajtó és a mérsékelt lapok egyaránt ki voltak kelve magukból. Január 18-án a Kállay-kormány hivatalos nyilatkozatot tett közzé, és ebben megállapította, hogy a szökés „megbotránkoztató és példa nélkül álló eset a magyar hadsereg történetében”. Az úgy ugyanezen a napon a kabinet ülésén is szóba került. Arra azonban semmi bizonyíték nincs, hogy akár diplomáciai, akár jogi lépés történt volna a bűnösök kiadatása érdekében, mint ahogy arra nézve sincs, hogy netán tiltakoztak volna a Harmadik Birodalomnál, amiért politikai menedéket nyújtott nekik.⁹⁰

Alighogy a főtisztek megszöktek, Karl Werkmeister követségi tanácsos nyomban riasztotta a német külügyminisztériumot. Jelentette, hogy egy társasági összejövetelen találkozott Szombathelyivel, aki igyekezett őt meggyőzni arról, hogy az ügy nem lebecsülendő, mert a délvidéki mérszálás – mint mondotta – „nemzeti szerencsétlenség”. Amikor a tanácsos megkérdezte, miért kellett újból elővenni az ügyet, amelyet majd egy esztendeje egyszer már lezártak, Szombathelyi közölte, hogy ez a belügyminiszter kívánságára történt. Werkmeister azonban a külügyminisztériumra gyanakodott, és a német külügyminisztérium államtitkárától, Gustav Steengracht von Moylandtól kért tanácsot és utasítást, mitévő legyen a magyarok által indított újabb vizsgálattal kapcsolatban.⁹¹ 1944. január 19-én SS-Brigadeführer Walter Hewel, a külügyminisztérium rendkívüli és meghatalmazott követe a Führer főhadiszállásán tájékoztatta Ribbentropot, hogy a Werkmeister által feltett kérdéssel, illetve a szóban forgó ügy kezelésével kapcsolatban mi Hitler elképzelése. Azt javasolta, közöljék a magyarokkal, hogy a több ezer nő és gyerek megölésének históriája mesebeszéd, és ne adjanak ilyenminek hitelt, elképzelhetetlen, hogy a honvédség ilyen rémségeket elkövessen. Közöljék azt is, hogy a tömeggyilkosság a zsidók koholmánya,